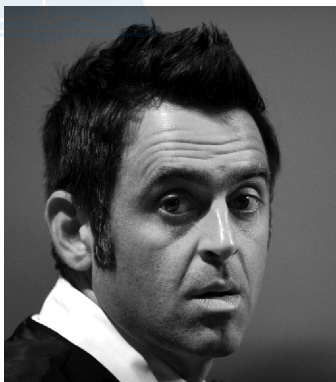

RONNIE

RONNIE

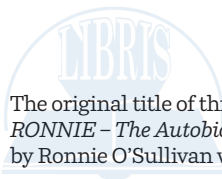
Autobiografia lui
Ronnie O'Sullivan

scrisă împreună cu
SIMON HATTENSTONE

Traducere din engleză de
Iuliu Ciupe-Vaida

**VICTORIA
BOOKS**

The original title of this book is:
RONNIE – The Autobiography of Ronnie O’Sullivan
by Ronnie O’Sullivan with Simon Hattenstone

Copyright © Ronnie O’Sullivan 2003, 2004

© Publica, 2015, pentru ediția în limba română.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
O’SULLIVAN, RONNIE

Ronnie : autobiografia lui Ronnie O’Sullivan / Ronnie O’Sullivan,
Simon Hattenstone ; trad.: Iuliu Ciupe-Vaida. - București : Publica, 2015
ISBN 978-606-722-171-8

I. Hattenstone, Simon
II. Ciupe-Vaida, Iuliu (trad.)

796(420) O’Sullivan,R.
929 O’Sullivan,R.

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Silvia Dumitrache

CORECTURĂ: Rodica Crețu

DTP: Răzvan Nasea

Pentru mama și tata

CUPRINS

1. Copilăria	9
2. Pe drumuri	24
3. Interludiu tragic	56
4. Tata merge la închisoare	60
5. O pierd și pe mama	82
6. Scăpat de sub control	113
7. Înfruntându-mi dependența	134
8. În spitalul Priory	148
9. Revenirea la viață	173
10. Jucători	181
11. Campion mondial	218
12. Viitorul	251
Epilog	264

Le mulțumesc:

Mamei, tatei, lui Danielle, Jo, Robert, Gary, Angelei
și lui Ray, Veronicăi și lui Willie, lui Janet și Martin,
lui Simon și tuturor acelora care m-au ajutat
și mi-au acordat sprijinul de-a lungul carierei.

Copilăria

Danny, Dickie și Mickey O'Sullivan au fost trei frați, cunoscuți sub numele de „Fighting O'Sullivan”* . La vremea lor au fost destul de cunoscuți. Mickey este bunicul meu. Cu Dickie jucam mereu snooker; era mic de statură, categoria cocoș. Aveam zece ani și eram cu tata și cu Dickie la salonul de snooker. După ora șapte seara, ținuta obligatorie era la cămașă și Dickie avea doar tricou. Tata mi-a spus:

— Dă-i cămașa ta, să poată rămâne.

I-am dat una dintre cămășile mele și i-a fost largă! Pe Danny, care a murit la 60 de ani, nu l-am întâlnit niciodată. A fost campion al Marii Britanii și campion european la box. Cei trei Fighting O'Sullivan... Niciodată n-au scos cine știe ce bani din asta, însă au fost extrem de respectați și admirați pentru sufletul pe care îl puneau în tot ceea ce făceau. Pentru că Fighting O'Sullivan își luau treaba extrem de în serios: nu erau bătăuși de rând, ci boxeri adevărați.

Cu Dickie am avut o relație apropiată și pe el l-am cunoscut cel mai bine. De-a lungul anilor, am auzit o groază de povești despre el: cum se găseau mereu oameni

* „Luptătorii O'Sullivan“ (n.t.).

care încercau să-l fraierească, pentru că dădea impresia unui boșorog mărunțel și inofensiv, dar cum se năpustea ca o furtună asupra lor, impunând respect instantaneu.

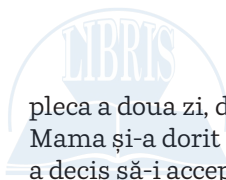
Boxul a fost o tradiție de familie. Fighting O'Sullivan au predat ștafeta generației următoare și toți frații tatălui meu au știut să țină garda sus. Au încercat să-mi arate și mie cum se face, dar n-am fost niciodată interesat de bătăi. Le uram. Doar când eram încolțit ripostam cu adevărat.

Tata, ca și Mickey, de altfel, a crescut în Hackney, un cartier situat în nord-estul Londrei. Mama – Maria – și tata nu au avut deloc bani când s-au căsătorit, deși familia ei deținea o afacere cu înghețată în Birmingham. Aveau vreo 25 de camioane de înghețată care circulau simultan, ba chiar și-au construit singuri câteva mașini! Și-au dat seama că cele cumpărate nu se pretau transportului de înghețată cum le-ar fi plăcut lor, așa că și-au făcut camioanele proprii, de la zero. Pur și simplu, intrai într-un garaj imens, plin cu mașini de înghețată!

Mama abia împlinise șaisprezece ani când părinții ei au decis că a sosit timpul să-și cunoască perechea! L-a și întâlnit pe tip. A venit în vizită din Sicilia și mama habar n-a avut ce i se coace. I s-a spus doar să se îmbrace în ținuta de gală. A coborât scările intrând în living și acolo o aștepta viitorul soț. Era bogat, avea două hoteluri, dar n-a fost bărbatul potrivit pentru mama. Le-a spus părinților că nici prin cap nu-i trecea să meargă în Sicilia pentru a trăi după datinile de-acolo. Familiile catolice din Italia sunt extrem de rigide, de genul „Nu ieși cu ăla, nu faci aia, nu faci cealaltă”. Nu suporta gândul unei căsătorii aranjate, așa că a tăiat-o. Își iubea familia, însă a știut că trebuia să plece de-acolo.

S-a pomenit la *Butlin's**, cameristă la cabană. Când a văzut-o tata prima oară, era prietenă cu un salvamar. Tata era bucătar în tabăra aceea și era pe punctul de a se reîntoarce la Londra, însă i-a plăcut la nebunie de ea, așa că i-a strecurat un bilet pe sub ușă în care îi spunea că

* Butlins (Butlin's), un lanț de tabere mari de vacanță din Marea Britanie (n.t.).

pleca a doua zi, dar că tare i-ar fi plăcut ca ea să-l sune. Mama și-a dorit dintotdeauna să vadă Londra, așa că a decis să-i accepte invitația. L-a sunat și a mers la el, însoțită de o prietenă. Au înnoptat amândouă la tata și nu a durat mult până când prietena s-a cam simțit în plus... Tata o voia pe mama doar pentru el. Evident că prietena mamei s-a hotărât să plece, însă, din nefericire, a plecat și mama odată cu ea. A mai lucrat ultimele săptămâni din sezon la *Butlin's*, dar s-a întors după aceea la tata și, trei săptămâni mai târziu, s-au căsătorit. Când li s-a născut primul copil, adică eu, ea avea 20 de ani și tata, 21.

Pentru că nu aveau bani, imediat după căsătorie s-au mutat în Birmingham; acolo m-am născut eu de fapt... În provincie, viața era mai ieftină și mama avea familia aproape, deși rudele ei, deloc surprinzător, s-au apropiat mai greu de tata (acum însă îl iubesc!). Mama și tata au depus o cerere pentru locuință socială în Londra și, de îndată ce s-a eliberat una în Dalston, s-au întors în sud. Au scos-o cu greu la capăt, curățând mașini într-o parcare. Ea - exterioarele, el - interioarele. Asta s-a petrecut în dosul străzii Wardour din Soho - o proprietate a National Car Parks - și lucrau acolo amândoi pentru bunicul meu, care administra parcare.

Mai târziu, am locuit pe Ethon Road 105 în South Ilford, într-o „casă-n-șir”^{*} vizavi de o școală imensă numită Loxford Park. Înainte de a o cumpăra noi, casa a aparținut bunicului meu dinspre tată. Era fermecătoare: peretele dintre bucătărie și living a fost înlăturat pentru a face loc unui spațiu generos și eu aveam dormitorul meu micuț sus, la capătul scărilor. La ora aia, mama și tata începuseră deja să câștige bani frumoși. Trebuie însă spus că lucrau non-stop, amândoi aveau câte două joburi. Tata se apucase de propriile sex-shopuri. Poliția ne mai hărțuia din când în când, însă astăzi mă apucă râsul când îmi amintesc cât de ne semnificative au fost acele chichițe,

* În original, *terrace house*, tip de case apărut în ultimii ani și în România, caracterizat prin clădiri identice, relativ înguste și toate la fel, situate pe o stradă aparținând aceluiași ansamblu rezidențial (n.t.).

în comparație cu ce urma să i se întâmple lui mai târziu. Pe vremea aceea, mama era chelneriță la un restaurant. Ambii terminau lucrul pe la 1 noaptea, așa că veneau împreună acasă.

Primele mele amintiri sunt legate de o mulțime de fete au-pair*, în grija cărora eram lăsat, mereu altele. Întotdeauna, la terminarea cursurilor, mă luau cu ele, acasă la prietenii lor, unde eu stăteam și pierdeam timpul cu jucăriile mele. Anii au trecut în zbor și pe mama și tata i-am văzut doar sporadic, pentru că lucrau non-stop până am împinit șapte sau opt ani.

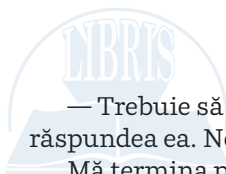
În vremea gimnaziului, am stat timp îndelungat la o familie care locuia după colț, pe Richmond Road. Oamenii aceia s-au ocupat atât de mine, cât și de cei trei copii ai lor, Greg, Michelle și Lisa, care au fost ca și surorile și frații mei mai mari. I-am invidiat întotdeauna pe prietenii mei care aveau frați mai mari. Păreau să se descurce mult mai bine la școală, pentru că aveau un cerc de cunoștințe mult mai mare prin intermediul fraților. Așa că Greg a devenit, pentru mine, un fel de frate mai mare. Era cu câțiva ani mai în vârstă, cel mai bun înotător și cel mai chipeș băiat din școală. Avea o groază de prietene și nu-mi mai încăpeam în piele de mândrie, mergând cu el acasă de la școală; eu, amicul lui!

Odată ajunși acasă, mâncam întotdeauna înghețată și ruladă cu cremă de ciocolată, ce mai, adoram traiul de-acolo! Cu toate astea, îmi era tare dor de mama și tata! Câteodată, mama trecea în fugă pe-acasă, după cine știe ce, și Lisa mă ducea dincolo ca s-o văd. Eu mă apucam să urlu din toți bojocii:

— Mamă, nu vreau să te întorci la lucru, strigam. Nu vreau decât să stau cu tine!

Mă uitam la ea și gândeam: „E atât de minunată, nu vreau să mai plece niciodată!”.

* Fete sau baieti au-pair – tineri (sau, în unele țări, adolescenți) care prestează munci casnice, de menaj sau îngrijire de bătrâni/ copii în altă țară sau în altă regiune a aceleiași țări, în schimbul cazării gratuite și al unei sume modice reprezentând bani de buzunar, cu scopul de a cunoaște limba și cultura țării sau a regiunii (n.t.).

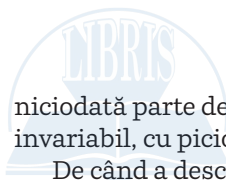
— Trebuie să plec, trebuie să plec, lasă că va fi bine, îmi răspundea ea. Ne vedem curând!

Mă termina psihic. Uram când se întâmpla asta! Niciodată n-am vorbit cu adevărat, mai târziu, despre ce simțeam atunci când mă lăsau singur. Mi-ar plăcea să pot aborda cu mama subiectul, însă e, pur și simplu, o temă ignorată. Filosofia ei a fost dintotdeauna să se vorbească doar despre prezent și, eventual, despre ce planuri mai aveam. Familia mea e de părere că nu e niciodată nevoie să privim în urmă. Ei nu recunosc sub nicio formă existența unor probleme de acest gen sau nevoia de vindecare, dar eu cred că și în familia mea, ca în multe altele, sunt o groază de lucruri despre care ar trebui să se vorbească.

În special ținând cont de situația tatei.. Lucrurile s-au schimbat atât de mult în ultimii doisprezece ani! Când tata va ieși din închisoare, totul va fi diferit față de ce știa. Nu am discutat cu niciunul dintre ei serios despre toate astea.

Când aveam șapte ani, s-a născut sora mea mai mică, Danielle. Mama a renunțat la lucru și tata a început să vină seara pe la șapte sau opt acasă, așa că am redevenit o familie. Pe vremea aceea, făceam tot ce-mi stătea în putere să-l mulțumesc pe tata. Tocmai ce-și deschisese primul magazin pe strada Berwick și-l ajutam cu inaugurarea, aranjând revistele și alte mărunțișuri. Câteodată, mă lăsa în parcare a bunicului când mergea la lucru. În absența lui, obișnuiam să-i spăl XR2i-ul*. Îmi amintesc că îmi lua șapte sau opt ore și întotdeauna, când terminam, strălucea! Voiam ca tata să fie mândru de mine, voiam ca, atunci când venea ca să mergem acasă, să se uite la mașină și să zică în sinea lui: „Zici c-a spălat-o un meseriaș!”. Cred însă că eu eram mai satisfăcut decât el. Visam cu ardoare să aprecieze orele sacrificate întru strălucirea mașinii, dar n-o făcea niciodată. N-am avut

* XR2i – model extrem de popular de Ford Fiesta din anii 1980 și începutul anilor 1990. Producția acestui model s-a sistat în 1993 (n.t.).

niciodată parte de recunoștința lui; mereu mă aducea, invariabil, cu picioarele pe pământ.

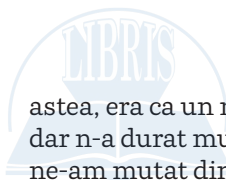
De când a deschis primul său magazin, lucrurile au mers strălucit. Până să se dezmeticească, avea deja un lanț întreg de magazine. Era un bun afacerist, mereu cu chiria plătită câteva luni în avans. Nu era ilegal să deții un sex-shop, dar autoritățile dezbăteau veșnic dacă ce se vindea în aceste magazine era sau nu legal... Uneori, veneau și făceau câte-o razie, confiscau toată marfa, după care trebuia să mergi să-ți recuperezi bunurile în instanță. Dacă aveai câștig de cauză și-l convingeai pe judecător sau pe jurați că ceea ce vinzi era softcore*, și se dădea înapoi toată marfa. Dacă însă pierdeai, puteai fi chiar și condamnat sau rămâneai fără marfă și trebuia să iei totul de la capăt.

Odată, tata era acasă, așteptând un verdict. Fusese acuzat de încălcarea *Obscene Publications Act*** , pledând însă tot timpul nevinovat. A fost un proces unde s-a vrut statuarea unui exemplu. A avut însă avocați care l-au reprezentat în instanță și tata era atât de sigur de victorie, încât nici măcar n-a călcat pe-acolo. Până și atunci când a sunat telefonul, m-a trimis pe mine să răspund, ca să aud de la avocat noutățile. Veștile au fost bune.

Tata și-a implicat, la un moment dat, toată familia în afacere; a deschis magazine noi, însărcinându-și frații cu administrarea acestora, în timp ce tatăl său se ocupa de partea financiară. Însă, până la urmă, s-a decis ruperea tuturor acestor parteneriate și tata a luat totul din nou pe cont propriu. Pe vremea aceea, ne mutaserăm din Eton Road în Drive, o zonă mai bună, o casă mai mare. Am locuit acolo câțiva ani, timp în care tata a refăcut casa din temelii. A scăpat de cariile din lemnărie și a mai construit o aripă imensă; trebuie să-l fi costat o avere să facă toate

* Erotică și pornografie mai puțin explicite decât cele *hardcore* (n.t.).

** *Obscene Publications Act* – o serie de legi pentru combaterea obscenităților, valabile în Anglia și în Țara Galilor din 1857 (n.t.).

astea, era ca un mic palat! Am iubit tare mult casa aceea, dar n-a durat mult până a devenit prea mică pentru noi și ne-am mutat din nou. Tata a fost întotdeauna extrem de ambițios în această privință.

Nu prea mai am legături cu neamurile din partea tatei, dar am fost întotdeauna apropiat de mama lui, *buni* a mea. O iubesc pe *buni* Iza. Mai vine și acum să mă vadă jucând în turnee. Îmi petreceam mereu vacanțele de vară la ea în Hackney și jucam toată ziua snooker pe Chacksworth Road, cu vărul meu Michael, care a devenit și el jucător profesionist, chiar dacă nu a câștigat cine știe ce turnee. Michael era un jucător bun și un băiat foarte simpatic, dar cred că, în ultimă instanță, s-a împăcat cu ideea că nu are stofă de campion. Până la urmă, a devenit administratorul unui club de snooker din Withnam, în apropiere de Colchester.

De fapt, nici de neamurile din partea mamei n-am ținut aproape. Munca a tăiat fără milă hălci imense din timpul meu liber... Frații mamei tot mai au afacerea aceea cu camioanele de înghețată. Bunicul din partea mamei e la pensie și își petrece șase luni pe an în Sicilia. Sunt oameni minunați, dezarmant de sinceri și se bucură întotdeauna pentru mine. În copilărie, singura noastră destinație de vacanță a fost Sicilia. Acolo, fiecare zi era ca o reuniune de familie: mereu eram la careva acasă și ne ghiftuiam cu paste. Îl vedeam pe bunicul culegându-și propria vie, punându-și vinul la fermentat, iar uneori mă lua cu el în munți, unde îmi arăta plantațiile de lămâi... grozav!

Familia mamei are în gene specificul acela de oameni mândri și ea nu face deloc excepție. Are acea determinare implacabilă, ca o tigroaică. O fi aparent liniștită, dar în interior pândește o luptătoare veritabilă. Nu știe ce e odihna, nu cedează niciodată. Are mentalitatea aceea veche, siciliană; dacă nu găsește de lucru, curăță și veceuri pentru o bucată de pâine! Când am locuit la etajul al IV-lea al blocului social din Dalston și au venit părinții ei în vizită, mama a făcut lifturile lună și bec! De

regulă, erau murdare și miroseau a urină, dar ea nu voia în ruptul capului ca familia ei să creadă că s-a măritat cu cineva mai prejos! Tata zice mereu că parcă e soția din *The Sopranos**.

Aveam vreo șapte ani când am început să joc snooker, pe o masă mică de șase pe trei** a unchiului meu, Peter. Eram destul de bun! Când tata a văzut asta, a zis:

— Bine, cadoul tău de Crăciun va fi o masă de snooker!

Am învățat destul de repede dedesubturile și mi-a plăcut de la bun început. Îi înnebuneam pe toți, erau atât de plictisiți de mine și de veșnicul meu snooker! Darren, prietenul meu din vecini, era cu vreo patru ani mai mare decât mine. Mergeam la el și-l stresam:

— Hai la mine, hai să jucăm snooker, hai, te roog!

— Nu, eu vreau să-mi vopsesc mașinuțele, zicea el.

Îi plăcea să-și vopsească machetele în negru. Așa că, pe rând, ori stăteam eu la el și vopseam împreună mașinuțe în negru, ori venea el la mine să jucăm snooker.

Când, în sfârșit, venea și rândul meu, îl sechestram la masă vreo patru ore. Ne opream doar când intra tata și decreta:

— Gata, acum treci în pat!

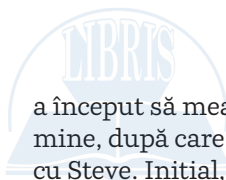
Și asta a fost! De-atunci joc snooker, non-stop.

Împlinisem deja opt ani când tata m-a luat la Ambassador's Club de pe strada Dean în West End***. Avea ceva treabă la magazinele lui din Soho, așa că ori mă lăsa la club și-l ruga pe administrator să aibă grijă de mine o oră sau două, ori juca chiar el, cu amicul său, Steve Godfrey. Tata nu jucase niciodată snooker până să mă apuc eu, dar l-a prins și pe el flama, așa că

* *Clanul Soprano* (în engleză, *The Sopranos*) este un serial american creat și produs de David Chase. A avut premiera în Statele Unite la HBO pe 10 ianuarie 1999, iar ultimul episod, al 86-lea, a rulat pe 10 iunie 2007 (n.t.).

** 6x3 picioare sunt măsurile unei mese mici de snooker. Mesele standard de competiție sunt de 12x6 picioare (un picior = 304,8 mm) (n.t.).

*** West End – West End of London, zonă din centrul Londrei, înglobând majoritatea atracțiilor turistice, comerciale, clădiri guvernamentale și locuri de entertainment ale capitalei (n.t.).

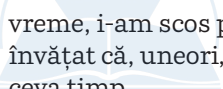
a început să meargă la club. Juca câteva frame-uri* cu mine, după care mă așezam și mă uitam cum mai joacă cu Steve. Inițial, masa mi s-a părut uriașă, deși nici nu era cea mai mare: era masă de zece picioare (mărimea standard e doisprezece pe șase). Erau și mese mari în club, dar mie toate mi se păreau la fel: ale naibii de mari! Pentru mine, orice masă părea ditamai terenul de popice**. Nu-mi venea să cred cât de lungă și verde era, ce finețe avea postavul și ce minunate erau bilele, pur și simplu fermecător! Nu-mi venea să cred! Abia de-mi ajungea bărbia pe mantă***. Brațul îmi era mereu întins la maximum, din cauză că eram atât de mic și nu ajungeam comod la bile. Oficial, accesul într-un club de snooker era interzis copiilor sub șaisprezece ani. Pe mine mă lăsau doar pentru că tata, care, între timp, ajunsese membru al clubului din Green Lanes, Ilford, devenise „de-al casei”. Tata și cu mine mergeam în club sâmbătă și duminică, câte patru-cinci ore, dar el n-a învățat niciodată să joace ca lumea. Pur și simplu, nu s-a lipit de el, n-avea deloc talent la snooker.

Eu eram cel mai tânăr din club. Majoritatea flăcăilor erau ori adolescenți, ori aveau peste 20 de ani. Îmi plăcea la culme să fiu înconjurat de adulți și dintotdeauna m-am înțeles bine cu oamenii mai în vârstă decât mine. Când eu aveam zece ani, majoritatea prietenilor mei terminaseră deja școala. Tinerii din generația mea erau interesați de skateboard și alte nimicuri, care pe mine mă plictiseau. Cred că acesta a fost și motivul pentru care am fost impertinent de pe-atunci: anturajul permanent al adulților, auzindu-i vorbind și luându-mă mereu în gură cu ei. Așa mic cum eram, am fost o pacoste și, în scurtă

* În original, *frame*, denumirea dată jocurilor care compun un meci de snooker. Denumirea este adoptată ca definind jocul de snooker în majoritatea limbilor. În română: *un frame, două frame-uri* (n.t.).

** Înainte de construcția primelor săli de popice, acest sport era practicat în aer liber pe suprafețe cu gazon. Varianta pe iarbă există și în zilele noastre, în special ca sport de weekend în aer liber, fără a exista însă competiții semnificative (n.t.).

*** Mantă – parte din lemn care constituie marginea mesei de snooker, asemănătoare cu o ramă (n.t.).

vreme, i-am scos pe toți din sărite. În cele din urmă, am învățat că, uneori, e cazul să-mi țin gura, dar asta a durat ceva timp.

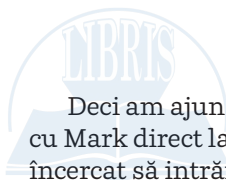
La clubul de snooker am aflat destul de repede că vârsta mea fragedă nu era deloc o scuză pentru gura mea slobodă. Dacă tot eram tolerat acolo, într-un loc mai mult pentru adulți, mi se pretindea să mă și comport ca atare. Când aveam zece sau unsprezece ani, mi s-a pus în vedere că nu mai mergea așa. Mi-au spus mie și tatălui meu că trebuia să-i respect pe cei din club, majoritatea oameni de afaceri, și să nu mai arunc, de exemplu, în timp ce mâncam de prânz, cu cartofi prin sală (lucru pe care recunosc că îl făceam pe vremea aceea). În timpul vacanțelor, eram acolo toată ziua. Aglomerația maximă era în jurul prânzului, prilej excelent pentru mine să lansez fasole și ouă prin încăpere. S-au plâns tatei pe bună dreptate; că au de administrat o afacere, că nu le lipsea deloc prezența unui puști care dădea cu mâncare în clienți, că una, că cealaltă...

Într-un an, am fost chiar și exclus de la *Pontin's**. Am fost acolo cu Mark King, un alt jucător de snooker. Participam la o mulțime de competiții *Pontin's*, în fiecare an; unul era în Prestatyn, altul la Puckpool, pe insula Wight, unul în Hastings și altul la Camber Sands. Se aliniau la start cam 1 000 de oameni și jucau de-a lungul unei săptămâni întregi. Din cauza afacerilor, tata n-avea vreme să meargă la *Pontin's*, așa că îl ruga pe tatăl lui Mark King:

— Bill, plătesc eu cazarea, uite și banii tăi de buzunar, banii lui Ronnie și banii lui Mark. Atâta doar, să ai grijă de Ronnie. Vezi, să se comporte civilizată! Și dacă nu te ascultă, mă suni și rezolv eu.

— Perfect, nicio problemă, zicea Bill.

* *Pontin's Snooker* - o serie de turnee numite „festivaluri”, de asemenea turnee de juniori și chiar internaționale, organizate într-o serie de locuri proprii dintre cele mai bine dotate. *Pontin's* deține și o rețea națională de tabere familiale de vacanță (n.t.).

Deci am ajuns la *Pontin's* în Brean Sands și am șters-o cu Mark direct la bazin, unde săream „bombe“. Apoi am încercat să intrăm în discotecă, el stătea pe umerii mei cu un palton uriaș pe spate, ce ne acoperea pe amândoi... Ce mai, glume copilărești! Într-o zi, copiii mai mari mă tot ambiționau:

— Haide, dă cu scrumiera!

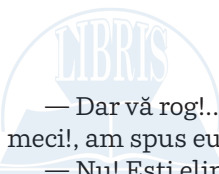
Aveam zece ani, ce să zic?... Așa că am azvârlit scrumiera, crezând că fac ceva foarte distractiv. Previzibil însă, oamenii de-acolo n-au fost de aceeași părere.

Printre ei, era și un jucător de snooker poreclit „Fast Eddie“, pentru că era foarte repezit. I se mai zicea și „Sunbed Eddie“, pentru că era obsedat de tenul său. Avea șaisprezece ani, arăta bine și obișnuia să agațe toate puicuțele. Iute la mânie, s-a repezit la mine și a început să mă înghiontească. Aveam o sticlă de cola în mână, așa că l-am privit calm și i-am golit tot conținutul sticlei în freză! Evident că a luat-o razna și m-a fugărit prin toată tabăra. Eu am gonit printre păcănele și „space invaders“ ca să ies din zona de jocuri și, cumva, m-am trezit în sala festivă, unde se juca bingo. Mai aveam încă sticla în mână, goală, așa că am dat cu ea de pământ în speranța că cioburile aveau să îl încetinească. Trebuie s-o fi spart însă prea aproape de o băbuță, pentru că aceasta s-a isterizat, țipând ca din gură de șarpe că un copil a azvârlit cu o sticlă drept în ea! Nu-i adevărat; n-aș arunca niciodată cu o sticlă într-o doamnă în vârstă. Admit că am aruncat-o spre alt jucător, dar niciodată spre un necunoscut, nici într-un milion de ani.

Treaba nu s-a oprit acolo. Arbitrul John Williams obișnuia să organizeze pe-atunci aceste *Pointin's* și am aflat destul de repede că avea de gând să mă elimine, așa că m-am apucat să-l caut în disperare. Când am dat de el, l-am întrebat dacă era adevărat că aveam să fiu eliminat.

— E adevărat, a zis el.

* În limba română, „solar“ (n.t.).

— Dar vă rog!... N-am apucat să joc nici măcar un meci!, am spus eu.

— Nu! Ești eliminat, părăsești competiția chiar acum!

Am izbucnit în plâns. Făceam pe mine numai la gândul că trebuia să mă întorc acasă la tata și să-i explic de ce fusesem eliminat. Așa că am decis să-mi țin gura cu privire la incident și să-i zic doar că fusesem eliminat în turul al II-lea.

— Ei, totul în regulă? Cum e?, a întrebat tata când m-a văzut acasă.

— E bine, sunt în regulă.

— Măi, să fie, da' devreme te-ai mai întors!

— Da, n-am făcut mare brânză la juniori... Am luat bătaie, așa că m-am gândit să mă întorc acasă.

— Da?... Bine.

Au trecut două-trei ore și toate mi se învârteau în cap. Eram la cină, când a izbucnit:

— Mă crezi prost sau ce?! Știi de ce te-ai întors atât de repede; ai fost obraznic și te-au dat afară din concurs!

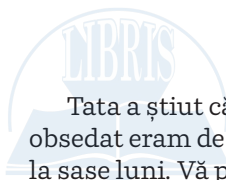
Știam ce mă aștepta! M-am ales cu fundul înroșit zdravăn de palme, am fost pedepsit și mi-au fost confiscate toate lucrurile la care țineam.

Ca urmare a acestui incident, am fost eliminat un an, ceea ce a amânat prima mea apariție în *The Sun** până la matura și așezata vârstă de zece ani...

În ceea ce privește durata suspendării, am depus contestație și a trebuit să mergem la Coronet House în Leeds, unde era sediul ligii de amatori. Mai erau acolo și alții care călcaseară pe bec, toți însoțiți de avocați pentru a le susține cauza. Eu îl aveam doar pe tatăl meu, care însă a fost magistrat! S-a ridicat în picioare și a zis:

— Nu contează dacă a aruncat sticla de jos în sus sau de sus în jos. Știm cu toții că a făcut-o și nimeni nu contestă asta. Sunt aici doar ca să pledez împotriva severității pedepsei.

* *The Sun*, ziar tabloid din Marea Britanie înființat în anul 1964 (n.t.).

Tata a știut că aveau să îmi frângă inima. Știa cât de obsedat eram de snooker! În final, au diminuat perioada la șase luni. Vă puteți desigur închipui că, și așa, decizia tot m-a dărâmat...

Îmi amintesc de primul meu break* de peste 100, zici că a fost ieri; este țelul suprem al oricui se apucă de snooker. Aveam doar zece ani și eram cel mai tânăr jucător care a reușit vreodată așa ceva! Am ieșit alergând ca un apucat din salon și i-am spus tatei, pe nerăsuflăte, că tocmai trecusem de sută!... La care el:

— Așa... și?, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Așa că m-am repezit la administratorul clubului să-i spun, iar el, când a auzit așa ceva, s-a entuziasmat și a zis:

— Bine, cheamă-i de la ziar să vină aici, sună la *Snooker Magazin*.

Eram o vedetă în miniatură. Am devenit o senzație în lumea snookerului.

A fost cea mai intensă euforie trăită vreodată! Cum am depășit bariera celor 100 de puncte, am devenit atât de agitat, încât, literalmente, mi-am dorit să ratez o bilă, ca să dau tuturor vestea cea mare. Scorul nu mai avea importanță, de vreme ce atinsesem sută; nu mai voiam decât să ies de-acolo și să le spun tuturor că făcusem un break de peste 100! Până la urmă, am închis masa**, făcând 117 puncte.

Deși tata nu a părut deloc impresionat, în toate celelalte privințe nutream o încredere nemărginită în el. Avea mână de aur când era vorba despre oameni și știa că în snooker sunt destui care se pot ocupa mai bine de mine decât o putea face el. Și, indiferent pe cine alegea, de regulă, nimerea exact peste omul cel mai potrivit. Scotea o groază de jucători de snooker din rahat, amatori în plin

* În snooker, break este suma punctelor realizate la o singură vizită la masă (n.t.).

** Închiderea de masă = introducerea regulamentară într-o singură vizită a tuturor bilelor rămase pe masă (inclusiv ultima bilă, cea neagră) (n.t.).

avânt sau jucători scăpătați, care aveau nevoie de-un ban... Tata le zicea:

— Uite, aici ai 200 de lire pe săptămână și mașina la dispoziție, antrenează-te cât vrei, mi-e totuna. Dacă câștigi vreodată, faci și tu o cinste. Tot ce-ți cer este să-mi iei băiatul la turnee și să ai grijă de el.

Îmi amintesc că Tony Puttnam a câștigat odată un premiu de 800 de lire și i-a spus tatei:

— Îți dau ție jumătate.

Și tata a zis:

— Nu, nu vreau nimic din ce-ți aparține. Păstrează-i.

A considerat că afacerea era cinstită așa cum era, prin urmare jucătorii îmi împărțeau din experiența lor și eu nu conteneam să învăț.

Cu toate că tata nu mă lăuda niciodată pe față, știu că era mândru de mine. Am întâlnit oameni care l-au cunoscut și care mi-au povestit cum le zicea mereu:

— Fiul meu va deveni campion mondial la snooker.

Oamenii aceia obișnuiau să mai adauge:

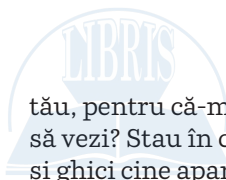
— Evident, fiecare crede că băiatul său va deveni campion mondial, dar tu chiar ai devenit. Așa că... se pare că știa el ce știa.

Până și Gazza*, când l-am întâlnit prima oară, a pomenit tot despre tata.

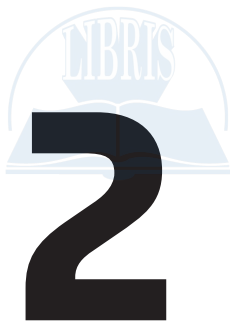
Gazza a fost eroul meu, stăpânul gazonului! Când, la un moment dat, l-am cunoscut personal, am petrecut cu el zile foarte plăcute. Eram în Goddison Park. Rangers jucau cu Everton într-un eveniment caritabil și eu am participat în deschiderea unui meci între celebrități. După eveniment, Gazza a fost cel care m-a abordat:

— Totul OK, Ronnie? Ascultă, cu ani în urmă, l-am întâlnit pe tatăl tău, care a tot insistat să vin la clubul de snooker. N-am reușit, însă țin minte că mi-a zis așa: „Gazza, oi fi tu meseriaș în fotbal, dar fiul meu va deveni campion mondial la snooker!”. Am ținut minte numele

* Gazza = Paul John Gascoigne, n. 27 mai 1967, este un jucător de fotbal profesionist, mijlociș (acum retras din activitate) (n.t.).

tău, pentru că-mi place snookerul... Și într-o bună zi, ce să vezi? Stau în cameră cu Paul Allen și mă uit la televizor și ghici cine apare! Am sărit în picioare și am zis: „Ăsta e băiatul ăla dat naibii, despre care tipu’ ăla zicea că va deveni campion mondial!”.

Pe drumuri

RONNIE O'SULLIVAN

E deja istorie, dar am câștigat primul meu turneu la vârsta de nouă ani. A fost doar un turneu micuț, care era organizat săptămânal la club. Participau mereu șase sau șapte jucători și nu erau premii în bani, ci se dădeau o cupă și niște bonuri valorice pentru șase ore de snooker. Mă bucuram și de orele gratis, deși nu aveam cu adevărat nevoie de ele în condițiile în care tata avea întotdeauna grijă ca masa mea să fie achitată în avans. Dar ce îmi doream cu adevărat era cupa și, ca un făcut, tocmai pe aceea n-am primit-o! Am fost distrus. Mi-au spus:

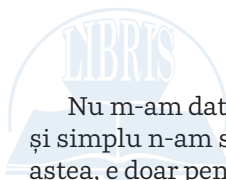
— Ne pare rău, nu avem cupa pregătită, dar e deja comandată...

Am așteptat de mi s-au lungit urechile. Trebuie să fi trecut aproape două luni; credeam că n-avea să mai vină niciodată! Mereu întrebam de ea și mereu mi se spunea că era pe drum. Într-o zi, stăteam și eu pe-acolo, pierzând vremea cu băieții aceia din club, de toate vârstele, de la zece (eu...) la 25 de ani, când cupa aceea mică și de rahat a fost, în sfârșit, livrată! Nick Terry, profesionistul local, mi-a spus că, dacă primești o cupă, se cuvine s-o pupi.

— Hai, pup-o, m-a îndemnat.

Glumești, m-am gândit eu, n-o pup, la naiba... El însă:

— Hai că-ți arăt cum se face, și s-a apucat să pupe cupa.

Nu m-am dat niciodată în vânt după pupat cupe, pur și simplu n-am simțit nevoia. Și dacă o fac uneori zilele astea, e doar pentru fotoreporteri. Dar ador să le înalț, să le strâng în mâini, să le ating și să le privesc. Am fost dintotdeauna înnebunit după cupe!

Trofeele au fost pentru mine întotdeauna mai importante decât banii. Câțiva ani mai târziu, când eu aveam deja paisprezece, am primit 500 de lire pentru câștigarea unui turneu în Leeds. Iarăși nu mi-au dat cupă și eu stăteam acolo derutat și mă întrebam: „Unde mi-e trofeul?! Vreau ceva care să-mi aducă aminte de această victorie!... Banii am să-i cheltuiesc, așa că îmi trebuie ceva de pus în vitrină!”. Am ajuns acasă distrus, pe punctul de a izbucni în plâns. Nici măcar nu am făcut efortul să-i spun mamei că am câștigat. Am gemut doar:

— Mamă, nu mi-au dat cupă!

Cu toate că am câștigat primul meu turneu, comportamentul meu n-a suferit nicio îmbunătățire. În tinerețe, am avut mereu un temperament coleric. Drăcuiam și înjuram la fiecare ratare... dar numai când tata nu era acolo! Cum intra el în club, cum deveneam instantaneu băiat-model! Însă, nu după multă vreme, a aflat de comportamentul și înjurăturile mele:

— Trebuie să ai o discuție cu el, îi ziceau oamenii. Nu poți lăsa un puști de zece ani să înjure în club ca un birjar și să dea cu tacul de pământ de fiecare dată când ratează o bilă!

De regulă, când tata intra în club și mă vedea că mă prosteam sau glumeam la masă, era suficient să-mi arunce o privire piezișă și mă calma instantaneu. Privirea aceea îmi băga frica în oase. Nu m-a luat la rost față de ceilalți, n-o făcea niciodată, dar în mașină, pe drumul spre casă, mi-a spus:

— Așa nu mai merge. Intru în salon și te văd măscărindu-te la masă. Eu plătesc cinci lire pe oră ca tu să mergi acolo și să faci treabă, nu să-ți bagi picioarele! Dacă vrei să-ți bagi picioarele, du-te cu bicicleta, clar? Data viitoare când intru în club, vreau să nu-mi pot da

seama din atitudinea ta dacă pierzi sau câștigi! Vreau să ai fața statuie.

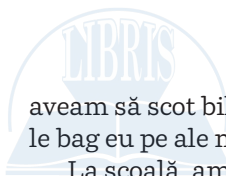
— Și, evident, a avut dreptate. L-am ascultat. Nici nu puteam altfel. Dacă nu-l ascultam și o pățeam, îmi zicea mereu:

— Vezi, ce ți-am spus eu? Nu am dreptate chiar întotdeauna, dar am de 99 de ori dintr-o 100! Și nu vreau să cazi în toate capcanele vieții.

Adevărul e că nu-mi voia decât binele: să mă concentrez asupra snookerului, să nu joc cărți sau păcănele și, în general, să nu pierd timpul degeaba. Voia doar să iau sportul în serios, tot timpul, chiar dacă aveam doar zece ani.

De îndată ce am început să particip la turnee, mi-a fost limpede că, dacă voiam să am o șansă, trebuia obligatoriu să-mi șlefuiesc comportamentul. Trebuia să învăț să stau în fotoliu și să mă concentrez chiar și în timp ce la masă era adversarul. La snooker trebuie să accepți că mai și ratezi, evitând pe cât posibil ca celălalt să te vadă frustrat, pentru că asta îi dă aripi, ceea ce, evident, că te va frustra și mai mult. Apoi îți pierzi de tot cumpătul și, când se termină meciul, nici nu mai știi bine în ce zi a săptămânii te afli. Nici astăzi nu sunt calmul în persoană, nici pe departe, însă e de 1 000 de ori mai bine decât pe vremuri... Și acum se întâmplă ca, după o înfrângere, să ies din meci atât de șifonat, încât zic ceva stupid, de regulă că mă las de snooker. Între timp, am înțeles însă că doar cineva care iubește jocul atât de mult ca mine emite genul ăsta de comentarii.

În copilărie, temperamentul îmi făcea genul ăsta de feste doar în salonul de snooker. În rest, eram mult mai relaxat. Obişnuiam să mai trag un fotbal cu prietenii. Am fost dintotdeauna un spirit competitiv și nu mi-a plăcut să pierd în niciun sport, indiferent că era fotbal, tenis de masă sau golf; însă nimic nu m-a turat mai tare decât snookerul. Uram să-l văd pe adversar la masă după o ratare de-ale mele. Mă scârbea la maximum gândul că

aveam să scot bilele din găuri pentru tipul ăsta, în loc să le bag eu pe ale mele!

La școală, am fost un elev destul de timid. Nu eram niciodată în centrul atenției și nimeni nu a reușit să mă cunoască cu adevărat. Cu fetele eram și mai emotiv. N-am avut o prietenă veritabilă până la cincisprezece ani. Cu unele sigur aș fi avut șanse, dar n-aveam nici măcar curajul de a le propune o întâlnire! Așa că uram tot ce era legat de școală; uram să mă scol dimineața, să mă îmbrac și chiar să merg pe jos până acolo. Pentru că știam că mă duceam la școală să fac... nimic! Puteam rezista o oră în care să frunzăresc cărțile, dar niciodată cu vreun folos. Singurele materii care mă pasionau erau traforajul și educația fizică. Abia așteptam ora de traforaj, să fac schițele și să scot pânza de oțel! La un moment dat, meșterisem o valiză de tac minunată; singura problemă a fost că am confundat inchii cu centimetrii. Când am ajuns să asamblez părțile componente, i-am zis profesorului meu:

— Știți, cutia n-ar trebui să fie atât de lată...

Dar el a insistat că totul era bine, că desenul era făcut la scară.

— Nu, am spus eu. Am o valiză de asta acasă și arată complet diferit!

— Nu. Dă-i înainte, că e bine.

Evident că, în final, a ieșit o valiză de tac pentru uriași.

Dar, oricât de mult uram școala, n-am chiulit niciodată. Nu din conștiinciozitate, ci pentru că eram îngrozit de ce-ar fi spus tata dacă ar fi aflat. Știam că, dacă nu mă duceam eu la școală, venea scrisoarea acasă, tata se înfuria, aveam parte de una dintre privirile acelea ale lui semnificative și, în final, sigur mă alegeam cu o chelfăneală zdravănă! Și urma să nu mai pot șede două zile încheiate pe fund de atâtea vânătași. N-am fost niciodată consemnat, niciodată exilat în propriul dormitor. Eram doar pocnit sau mi se interzicea să joc snooker câteva săptămâni. Bănuiesc că era mai eficient

decât pedepsitul, de vreme ce mi se interzicea singurul lucru de care îmi păsa cu adevărat.

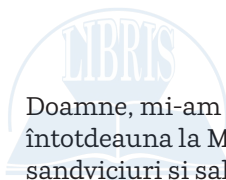
După școală, o tuleam cât mai repede posibil. Goneam către prima ieșire și treceam peste intens circulatul sens giratoriu de la Redbridge în loc să folosesc subtraversarea, ca să fiu sigur că nu pierd autobuzul 148 care pleca la 3:24 p.m., exact la nouă minute după ce suna clopoțelul. Dacă pierdeam autobuzul, aveam de așteptat și asta era insuportabil, pentru că mă costa fix o oră de snooker pierdută. Când ajungeam acasă, aruncam ghiozdanul într-un colț, îmi luam tacul din mers și sunam la compania de taximetre (și acum îmi amintesc numărul!), care trimitea mereu foarte prompt pe cineva. La 3:50 p.m. ajungeam la clubul de snooker. Programul ăsta îl am de la vârsta de nouă ani.

Tata îmi lăsa zilnic 20 de lire pentru taxi, dus-întors, plus bani de buzunar. Zicea:

— Mănâncă la club ce poțfești, joacă snooker cât dorești, și achita nota de plată la fiecare sfârșit de săptămână, minimum 100 de lire.

Nu-i păsa cât cheltuiam, câtă vreme n-o luam razna. Doar că eu exact asta făceam. Și, în ciuda banilor cu nemiluita băgați acolo de tata, nu eram deloc simpatizat la club! Din diverse motive, se pare că mulți oameni pur și simplu nu mă plac. Zilele astea nu mai e cazul atât de frecvent, totuși se mai întâmplă și acum... Se găsesc mereu unii care doresc să-mi facă viața amară. Nu-mi dau seama de ce. Am văzut că există anumiți oameni cu care mă înțeleg perfect, însă sunt persoane complet diferite de cele care se înțeleg bine cu tata. În trecut, când îmi făcea cunoștință cu cineva, ziceam în gând: „Nu, mersi mult, nu-i deloc genul meu!”. Tata e și acum prieten cu toată lumea și, clar, în privința asta suntem total diferiți. Eu sunt, de regulă, mai taciturn, mă deschid și-mi permit să glumesc doar după ce cunosc o persoană ceva mai bine.

În fine, revenind: când aveam șaptesprezece ani, la scurt timp după câștigarea unui turneu important, am fost exclus din clubul Ilford pe motiv că, vezi

Doamne, mi-am adus propria mâncare în local! Mergeam întotdeauna la Mark&Spencer ca să-mi cumpăr sandviciuri și salată de fructe, pentru că meniul din club era compus doar din prăjeli. Monica, soția proprietarului, a venit agale spre mine și mi-a spus:

— N-ai voie să aduci mâncare aici, dragule.

Le zicea tuturor „dragule“, însă felul în care mă trata n-avea nimic drăgăstos.

— Dacă vrei să mănânci ceva din altă parte, ieși din club și mănâncă afară. Dar nu aici, dragule...

Mi-a zis-o de față cu toată lumea, cu un aer de superioritate evident.

În timp ce se îndepărta, gesticulând afectat, i-am strigat din urmă:

— Monica, nu cumva ai o lingură pentru iaurtul meu...?

Și-a ieșit din fire, a făcut o criză de nervi, ce mai, toți râdeau în hohote de ea și de furie s-a făcut roșie ca focul.

Dar cu asta mi-am semnat eliminarea din club. Ron, bărbat-su, a venit la mine cu o față posomorâtă:

— Nu mai poți veni aici sau, în fine, nu în stilul în care te porți cu Monica...

Însă altul era motivul, și nu felul în care vorbeam cu Monica. Nu eram deloc nesimțit cu ea. Motivul real era faptul că îl adorau pe Ken Doherty...

Jucam în clubul ăsta din Ilford de la nouă ani și eram cel mai fidel client. Mă rog, de fapt, tatăl meu era. Intra în club și, dacă erau 20 de oameni înăuntru, tata le făcea cinste tuturor cu mâncare și ceai. El întreținea acolo toată atmosfera. Ken abia se mutase de un an din Irlanda și maghernița se și umpluse de bannere care aclamau tot ce făcea; felicitări că ai câștigat una, senzațional că ai câștigat cealaltă! Când eu câștigam Campionatul Regatului Unit, a doua competiție ca mărime din lume, Ken câștiga *Regal Welsh*^{*}, un turneu nici pe departe

* Openul Țării Galilor este un turneu profesionist de snooker. Este unul dintre cele opt turnee de snooker la care se acordă puncte. A fost cunoscut și ca Openul Regal al Țării Galilor și Campionatul Senator al Țării Galilor. Turneul a devenit turneu de snooker pe puncte abia în 1992 (n.t.).

atât de prestigios; cu toate acestea, tot clubul s-a tapetat peste noapte cu afișe de genul: „Ken Doherty, campionul Openului Regal al Țării Galilor!“, pe hârtie frumoasă și cu scris elegant. Pentru mine au atârnat o fițuică pe perete, mângălită cu creionul: „Felicitări, Ronnie O'Sullivan, cel mai tânăr câștigător al Campionatului Regatului Unit din toate timpurile“ și, în vreme ce lui Ken i-au dat și ore gratis, mie nu mi-au dat nici cinci minute până nu mi-am instalat în club propria masă.

Când m-au dat afară, aveam montată acolo masa mea mare, de competiție, patru miare. Le-am zis:

— Foarte bine, dar îmi iau și masa.

— Nu-i problemă, poți lăsa masa aici, făcu Ron.

— Pe bune?!, am spus eu. Stai liniștit, montatorii vin săptămâna viitoare și o demontează. Nicio problemă.

Perfect, mulțumesc Ron.

Și asta a fost.

Când am mai crescut și lumea începea să spună că aș putea deveni campion la snooker, nu m-am gândit niciodată la bani; mă interesa doar să apar la televizor! Voiam să devin vedetă, să merg pe stradă și lumea să strige:

— Ah, uitate, jucătorul acela de snooker!, și să vină să-mi strângă mâna.

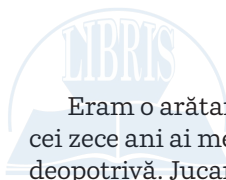
Visam la vremurile când, ieșit de pe băncile școlii, urma să am voie în cluburile de noapte și o fată avea să mă recunoască și să vină *ea* la mine să intre în vorbă:

— Oh, tu ești Ronnie O'Sullivan *acela?*, apoi să povestim și, până să mă dezmeticesc, să stabilem ceva de genul:

— Ce faci mâine seară? Ieșim la o cină?

— Oh, da, perfect!

Îmi doream să nu fiu nevoit să fac eu primul pas, uram să mă țin de vrăjeli. Cred că de aceea voiam să fiu vedetă, pentru că interacțiunea cu ceilalți nu era punctul meu forte și credeam că celebritatea mi-ar putea ușura viața și din acest punct de vedere.

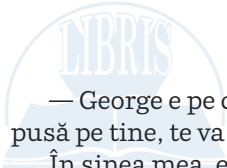

Eram o arătare cam ciudată: suficient de înalt pentru cei zece ani ai mei și destul de puternic, dar cam bleguț deopotrivă. Jucam fotbal în echipa școlii și eram mereu ciuca bătaii, toți mă luau la mișto din cauză că eram grăsuț și nu puteam face flotări. Mă porecliseră „Fatty”^{*}, își băteau joc de mine și nu o dată dădeam buzna afară din școală cu obrazii scăldați în lacrimi. Pe vremea aceea ne mutaserăm din North Ilford în South Ilford, dar n-am schimbat școala, era tot cea de peste drum de vechea noastră casă de pe Eton Road. Fugeam atunci de la ore drept în fosta mea casă, locuită, între timp, de un prieten de-ai lui tata. Era insuportabil! Până la urmă, tot tata m-a salvat, luându-l serios la rost pe antrenor: cum de vine copilul lui mai tot timpul plâns de la școală?

N-aș zice că eram vreun renegat, dar nici popular nu mă puteam numi. Am avut un prieten cu adevărat apropiat, amicul meu George Palacaros, cu care mă mai întâlnesc și acum la un fotbal. Le avea de pe-atunci cu computerele și făcuse un site de fotbal numit *soccertutor.com*. Zilele astea îl bate gândul să facem unul numit *snookertutor.com*, pe care să fie tratate diversele tehnici de joc, exerciții la de antrenament, încălzirea, tot ce mai e de știut. Îl cunosc pe George de când aveam opt ani. Am devenit prieteni după o bătaie de pomină...

Eram, așadar, elev la Highland School din Ilford și tema zilei era cine era cel mai dur copil din școală, eu sau George, care, în mod paradoxal, era și el un tânăr destul de timid. Copiii însă pot fi uneori chiar josnici, în școală se strâneau tot timpul tot felul de găști și se pare că unora li se pusese pata să mă provoace și să se tot lege de mine. Mereu se găseau unii care să se coalizeze împotriva mea și, cu toate că mă terorizau destul de des, mă considerau suficient de periculos ca să nu devină pentru mine un pericol real. Probabil din cauza faptului că, atunci când îmi ieșeam din fire, nu mai judecam și o luam *cu adevărat* razna. Unii dintre aceștia îi tot dădeau înainte:

* *Fatty* = grăsuț.

— George e pe cale să se întoarcă din Cipru cu pata pusă pe tine, te va bate, te va termina, te va face mucii.

În sinea mea, eram destul de agitat, dar îmi alungam mereu gândurile negre.

Nu sunt bătăuș acum și nu eram bătăuș nici atunci, dar nu neg că aveam o oarecare doză de agresivitate. Când îmi pierdeam calmul, deveneam surprinzător de puternic. Cu siguranță nu știam combinații și tehnici, dar, odată rănit, mă transformam subit într-un mic bătăuș de stradă. Oricât am încercat să uit de fatidica întoarcere a lui George, nu puteam să mi-o scot din cap. Când, în fine, a sosit și ziua aceea, m-am uitat la el și mi-am zis:

— Nu-i mare scofală de capul lui, doar un copilaș...

N-a trecut însă multă vreme și ne-am tamponat la întoarcerea de pe terenul de joacă și s-a lăsat cu bătaie. Cumva i-am lansat însă o torpilă teribilă și a căzut lat, la podea. Nu-mi venea să cred! Toți au urlat ca demenții:

— L-a terminat pe George! L-a *terminat* pe George!

Lumea m-a privit de-atunci cu alți ochi. Din acel moment, nimeni din Highland School nu s-a mai pus cu mine.

La gimnaziu, necazurile m-au urmărit însă din nou. Rămăsesem vestit după pățania din clasele primare și, după disputa cu George, am fost oficial recunoscut ca fiind cel mai tare copil din Highland. Nu am fost niciodată un bătăuș veritabil, însă îmi plăceau filmele cu Bruce Lee și nu de puține ori îi foloseam pe post de cobai de arte marțiale pe ceilalți copii. Deși uram bătăile veritabile, nu mă lăsam călcat în picioare când cineva mă ataca. În fond, trebuia să-mi apăr renumele, altfel, ceilalți riscau să-și ia nasul de la purtare. Mă agita groaznic când așa ceva se întâmpla, dar știam că n-aveam cum să dau înapoi. Chiar dacă, de cele mai multe ori, situațiile se aplanau, la finalul gimnaziului aveam patru adevărate lupte în palmares. Câte una pe an...

Una, cu un tip din India, care mi-a dat una peste nas de mi-a țâșnit sângele. N-am știut niciodată de ce. Era cu un an mai mare decât mine și zicea că m-aș fi băgat

cumva în el, habar n-aveam când, cert e că a ajuns la urechile mele vestea că voia să ne batem în ora liberă. Traversam terenul de joacă al celor dintr-a VIII-a și a IX-a când s-a declanșat conflictul. Un grup de copii, cu el în frunte, s-a apropiat de mine. Am știut imediat despre ce e vorba, dar m-am făcut că plouă. Mă rugam în gând:

— Te rog, Doamne, ajută-mă să scap din dandanaua asta!

Degeaba! Indianul a venit și a început să mă înghiontească. Ne-am bătut, el m-a lovit drept în nas, de a țâșnit sângele peste tot. Până și profesorii au încercat să ne despartă, însă acum, plin de sânge pe cămașă, mi-era totuna și nu mai voiam *eu* să mă opresc! Primisem una peste nas, deci n-aveam de ce să mă mai abțin. El s-ar fi oprit, dăduse primul și era mulțumit. Pentru mine însă, bătaia de-abia începuse și nu m-am oprit până nu l-am lăsat lat.

Acasă m-a luat mama la rost:

— Ce-ai pățit la nas?!

Și azi, dacă stai să te uiți mai bine, stă un pic într-o parte. Nu mi l-a rupt, dar mi l-a afectat serios.

E limpede că nu eram un flăcău cuminte. Tata câștiga o grămadă cu sex-shopurile lui și mereu erau undeva bani prin casă. Am început să pescuiesc la două zile câte-o hârtie de cinci din plicurile lui tata pregătite cu banii de salarii, ca să-mi cumpăr cartonașe cu fotbaliști. Costau zece pence setul și eu aveam două baxuri. Obișnuiam să le iau la școală și să fac schimb cu alți copii. Ca să ai șanse să nimeresti un jucător mai valoros în seturile cumpărate, trebuia să iei măcar un bax. Deci m-am gândit așa:

„Dacă cumpăr un bax întreg, sigur nimeresc mai multe bucăți valoroase. Voi fi singurul cu dubluri de calibru, un cartonaș din acelea înseamnă la schimb măcar 50 din celelalte...“. Mereu am avut un spirit întreprinzător și am făcut tot timpul mici afaceri la școală.

Tata a observat destul de repede lipsa banilor, mai precis când unul dintre angajați l-a sunat și a zis:

— Ron, îmi lipsește o hârtie de cinci din salariu!

Eu nu știam însă asta și am continuat să mă servesc din plicuri o lună întreagă, timp în care tata s-o fi gândit: „Imposibil să uit de fiecare dată! Și fix o hârtie de cinci?!“. A numărat iar și iar banii și deja credea că începea s-o ia razna. Apoi a venit apelul acela de la școală... Fusesem prins cu două baxuri pline cu seturi de cartonașe și m-au întrebat de unde aveam bani pentru așa ceva. Când a ajuns și tata la școală, a știut exact:

— I-ai luat din plicurile de salarii, nu-i așa?

Am mărturisit tot.

— Măi, hoț nemernic și nenorocit ce ești!, a izbucnit după ce am ieșit din biroul directorului.

Am încasat atunci o bătaie serioasă! M-a altoit cu un șlap de m-am ales cu o groază de vânătăi! De-atunci n-am mai furat nimic, niciodată, cu atât mai puțin de la el. Notabil însă, am avut voie să păstrez toate cartonașele...

Luam snookerul din ce în ce mai în serios. Prima oară când asta mi-a adus niște bani a fost pe la unsprezece ani, într-o competiție pentru copii sub șaisprezece ani. Lunea de după, m-am dus la școală și le-am zis tuturor că am câștigat 450 de lire. Unul dintre profesori a prins de veste și a întrebat:

— Cum, cum? Ai câștigat 450 de lire?!

Apoi a fost rândul directorului școlii să vină la mine:

— Ronnie, e adevărat ce zice lumea... că tocmai ai câștigat 450 de lire într-un turneu de snooker?

— Da, am spus eu, nemiîncăpându-mi în piele de mândrie!

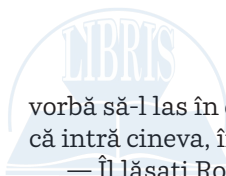
— Poți să aduci cecul și trofeul să le văd și eu?

Ajuns acasă, am cerut voie:

— Mamă, pot să iau cecul la școală, să-l arăt domnului director?

— Sigur că poți!, a zis ea.

Așa că mi-am luat cupa și cecul, le-am băgat în micul meu ghiozdan, mi-am spus în sinea mea că n-aveam voie să le pierd pentru nimic în lume și m-am dus la școală, unde am cărat ghiozdanul acela după mine peste tot. Nici

vorbă să-l las în dulăpior! La una dintre ore, mă pomenesc că intră cineva, întrebând:

— Îl lăsați Ronnie să vină până la domnul director, vă rog?

Așadar, am fost liber tot restul zilei, la ceai în biroul directorului împreună cu un prieten de-ai lui.

— Poți să-i arăți prietenului meu cecul și trofeul, Ronnie? Să se uite și el...

Domnul Challon, directorul, era un tip de milioane. Nu același lucru însă îl pot spune despre ceilalți profesori din școală, care au râs mereu de visul meu. Obișnuiau să le zică celorlalți copii:

— Tu ești ca și Ronnie O'Sullivan ăla, ai impresia c-o să fii mare vedetă! O să vezi, nu se va alege nimic de capul lui!

Evident că aflam ce ziceau profesorii despre mine. Dar le ziceam colegilor mei că da, așa e, aveam să devin campion mondial și că școala era pentru mine doar o pierdere de vreme. E drept că profesorii mă ironizau, dar, în ceea ce privește învățătura, de cele mai multe ori aveau și de ce. Doar, că de data asta, puteam *eu* să le spun:

— Ei, acum ce mai ziceți? S-a ales ceva de capul meu?

Și n-a trecut mult până le-am putut zice și:

— Până una-alta, fac mai mulți bani decât câștigați voi din predat, deși n-am decât doisprezece ani. Așa că nu-mi mai tot țineți predici despre ce și cum trebuie să fac în viață!...

La doisprezece ani, am început să bat țara în lung și-n lat cu amicul meu Robert Chapman și, foarte curând, am ajuns cu adevărat să câștig mai mult decât profesorii mei. Îi dădeam lui tata toate premiile în bani, din care el îmi dădea înapoi suficient cât să pot juca oriunde și oricât. Mi-a construit chiar și o ditamai camera de snooker, în care a băgat 20 000 de lire. Era o încăpere uriașă de 35 pe 8 picioare* în fundul grădinii. Aveam toaleta mea separată, televizor, canapea, ce mai, era ca o vilășoară personală și acolo mă antrenam cu Robert.

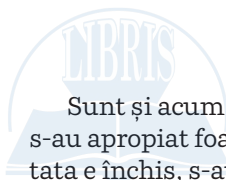
* 10,67 x 2,44 metri (n.t.).

Robert și cu mine ne-am nimerit împreună cu ocazia unui drum la Hastings, când eu aveam doar zece ani și tata l-a rugat să aibă grijă de mine. Țin minte cum el și amicii lui au încercat să mă cupleze cu prima mea prietenă, Pippa. Era uluitoare, o femeie cu adevărat superbă, chiar dacă mult mai în vârstă: avea unsprezece ani!... Pippa a început de îndată să flirteze cu mine, dar eu eram atât de timid! De fapt, era numai cu șase luni mai mare decât mine, dar avea tupeu, era foarte directă și eu mă pierdeam în prezența ei. Nici măcar nu aveam curajul s-o privesc în față și mereu fugeam de ea. De la distanță însă, stăteam să o contempļu, admirând-o... N-am avut însă niciodată suficient curaj să mă apropiu de ea. Cum intra în raza mea vizuală, cum simțeam fluturi în stomac!

Robert e cam cu șapte ani mai mare decât mine. I se ivise ocazia să fie funcționar într-o bancă și, cu toate că a reușit să devină jucător profesionist, s-a concentrat mai mult pe job decât pe snooker. Obișnuia să vină pe la mine ca să ne antrenăm câteva ore, de patru sau cinci ori pe săptămână după serviciu, la șapte seara. Luam pauză doar pentru cina pregătită de mama în fiecare seară. Apoi, sâmbăta, porneam pe autostradă, spre Leeds de exemplu, trăgeam peste noapte la un hotel drăguț, jucam un turneu acolo, după care mergeam mai departe, poate la Leichestet, ca să mai prindem și duminică o competiție. Ne cazam, de regulă, în Holliday Inn*, totul plătit de tata. Au fost vremuri minunate; câteva sute de lire în buzunar, plus banii de benzină, cazare și masă și dă-i bice, pe autostrăzi! Cunoșteam toate refugiile cu servicii de pe M1. Aveam locurile noastre preferate și obișnuiam să alegem unul dintre ele, luam o masă îmbelșugată și totul era perfect! Eram ca frații și de-abia așteptam sfârșitul de săptămână. El avea doar mașini superbe, mereu alta în fiecare an, un RS Turbo sau un XR 3i, cu toate micile gadgeturi pe ele, și uite-așa zburam pe M1 și gândeam: „Asta da viață, frate!”.

* Holiday Inn: lanț hotelier de categorie mijlocie în cadrul familiei Intercontinental Hotel Group (n.t.).

Sunt și acum prieten cu Robert și cu părinții lui, care s-au apropiat foarte mult, între timp, de mama. De când tata e închis, s-au dovedit a fi singurii prieteni adevărați. În jurul nostru s-au învățit tot felul de indivizi care, până la urmă, s-au dovedit a fi duplicitari și slabi, însă Chapmanii sunt ca și parte din familie.

Robert și cu mine mergeam peste tot împreună; Yorkshire, Bury St. Edmunds, Stevenage, Birmingham, Wales, Bristol... unde era un turneu, hop și noi! Răsfoiam revistele de snooker, notam datele și ne planificam toate plecările. Aveam un calendar uriaș în vilișoara mea de snooker, unde încercuiam zilele tuturor turneelor Pro-Am*. În felul acesta, la antrenamente aveam permanent următorul mare turneu în fața ochilor.

În seara dinaintea competiției, îmi luam tacul și îl lustruiam de mama focului, mai ceva decât pe o mașină de lux! Îl dădeam cu pudră de talc, pentru că atmosfera era adeseori atât de umedă în sălile de concurs, încât te trezeai în mijlocul acțiunii că nu-ți mai aluneca tacul pe mână. Dura un secol până-l terminam de șters cu o cârpă umedă, ca să înlătur orice mizerie, după care îl lăsam să se usuce, apoi talcul... Era ca un ritual înaintea fiecărui Pro-Am. De luni până vineri lăsam să se adune jegul pe tac, dar vineri îl frecam de ieșea untul din el!

De obicei, ajungeam la turneu pe la 9:30, ne mâncam sandvičul cu șuncă și intram. Sala era mereu arhiplină și abia te puteai mișca. Mă trefilam până la recepție, unde îi spuneam femeii de la înscrieri:

— Am ajuns, numele meu e Ronnie și, uite, aici sunt banii de înscriere.

În general, era vorba despre zece sau cincisprezece lire, uneori 20, depindea de numărul participanților. Uneori, înscrierile se opreau la 64, alteori, la 128. Dacă clubul era suficient de încăpător, poate și la 180. La unele turnee aflai că primele 64 de locuri erau deja ocupate, caz în care ratai înscrierea în primii 64, chiar dacă veneai la

* Pro-Am – turneu în care participă atât jucători profesioniști, cât și amatori (n.t.).